

Arrest

nr. 117 552 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. BUYSSE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 april 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 juni 2013.

1.3. Op 8 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Tadjieken en geboren te zijn in de stad Jalalabad, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent meerderjarig en ongehuwd.

Toen uw oom Mohammad Yasin Kaseb zich in 2004 kandidaat stelde voor de parlamentsverkiezingen en samen met uw vader op campagne trok in het district Chapargar, kwamen ze in een hinderlaag van de Taliban terecht. Uw vader raakte gewond, een Talib gedood. De Taliban beschuldigde uw vader van deze moord en beluste op wraak. Sinds dit voorval moesten u en uw broer Romal steevast binnenshuis blijven. In de loop der jaren eiste de Taliban meermaals via brieven en telefoongesprekken dat uw oom zijn politieke loopbaan zou stopzetten. Ook bracht men tot tweemaal toe een bezoek aan uw huis. Toen uw vader in 2007 op weg van Torkham werd vermoord, werden de dreigementen steeds erger. Indien er niet zou worden gestopt met de politieke activiteiten, zouden alle familieleden hetzelfde lot als uw vader geschoren zijn. Voor jullie veiligheid verhuisden jullie in de stad Jalalabad, tot uw oom een smokkelaar had gevonden voor u en uw broer Romal.

In het jaar 2010 verliet u Afghanistan. Op 7 april 2011 vroeg u asiel aan in België. U raakte uw oudste broer Romal kwijt aan de Iraans-Turkse grens.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer, een scan van het militaire boekje van uw vader, foto's van uw oom aan het werk, twee familiefoto's, een brief van uw oom over uw problemen, een verkiezingsaffiche van uw oom en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. *Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 26 juli 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u op 14 juli 2011 een leeftijd heeft van 28,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag op 7 april 2011 verklaarde minderjarig te zijn en op uw gehoor bij het CGVS op 20 juni 2013 een taskara (Stuk 1 & CGVS, p. 6) neerlegt die melding maakt van een leeftijd van 13 op datum 01/01/1386 (21/03/2007 volgens de Gregoriaanse kalender), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze hebt getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara.*

Daarnaast bent u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u uit een politieke familie afkomstig bent waarvan uw oom Mohammad Yasin Kaseb de exponent is. *Ten eerste legt u foutieve en oppervlakkige verklaringen is af over uw ooms politieke loopbaan. Aangezien u uw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan die politieke werkzaamheden en de hieruit voortvloeiende vervolging, wordt de geloofwaardigheid voor uw persoonlijke vrees hierdoor ernstig gefnuikt. Ten eerste is het merkwaardig dat u amper informatie kan geven over de activiteiten van uw oom. Zo haalt u aan dat*

uw oom in Pakistan een hulporganisatie voor Afghanen had opgezet en ook uw vader meermaals daarheen ging om te helpen (CGVS, p. 3 & p. 11). Dit tot Karzai aan de macht kwam. Zo haalt u weliswaar de term Afghan Kolonie aan, maar waar die is gevestigd weet u niet (CGVS, p. 12), net zoals het voor u een raden is of die organisatie hulp bood aan Afghanen in een Pakistaans vluchtelingenkamp of elders (CGVS, p. 12). Over zijn activiteiten in Afghanistan, sinds Karzai aan de macht kwam, kan u zo mogelijk nog minder informatie kwijt. Behalve meedoen aan twee verkiezingen en het verderzetten van zijn politieke activiteiten komt u niet (CGVS, p. 12 & p. 15). Verwacht mag worden dat u toch een begin van informatie kan geven over de verwezenlijkingen van uw oom in al die jaren sinds Karzai in 2002 aan de macht is gekomen, zeker daar uw eigen maatschappelijke positie en veiligheidssituatie ernstig beïnvloed werd door de activiteiten van uw oom. Vervolgens slaat u de bal mis wanneer wordt gevraagd de verkiezingen waaraan uw oom deelnam te situeren in de tijd, zowel de parlementsverkiezingen als de (vice-)presidentsverkiezingen, toen Mawlana Abdul Qadir voor president ging. Merkwaardig is namelijk dat u de parlementsverkiezingen situeert in 2004 (CGVS, p. 7). Volgens onze informatie vond er in dat jaar pas voor het eerst presidentsverkiezingen plaats in de herboren democratische republiek van Afghanistan, en werden de parlementsverkiezingen pas het daaropvolgende jaar, in september 2005, voor het eerst georganiseerd. Aangezien u verklaart dat uw problemen na die parlementsverkiezingen zijn begonnen, volgens u dus in 2004, is het frappant dat u daarbij een foutieve datum opgeeft (CGVS, p. 9). Ook opvallend is dat u de (vice-)presidentsverkiezingen waaraan uw oom deelnam, niet kan situeren ten opzichte van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 10). De presidentsverkiezingen vonden volgens de informatie in het administratief dossier nochtans in augustus 2009 plaats, slechts een jaar voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan, in 2010 (CGVS, p. 4). In verband met zijn deelname aan die (vice-)presidentsverkiezingen legt u een verkiezingsaffiche (Stuk 6) voor. Merkwaardig is echter dat u enkel uw oom en Mawlana Abdul Qadir kan aanduiden. Wie de derde man op de affiche is, en dus samen met uw oom voor het vicepresidentschap ging, is u totaal vreemd (CGVS, p. 8). Wanneer dan wordt gevraagd enige duiding bij die Mawlana Abdul Qadir te geven, moet u andermaal erkennen er niets over te weten. U kan zelfs niet zeggen waar hij vandaan komt (CGVS, p. 9). In de kantlijn moet hierbij worden opgemerkt dat het de wenkbrauwen doet fronsen dat u steevast de Gregoriaanse kalender gebruikt om tijdsindicaties weer te geven. Verwacht mag worden dat u de data die zo een impact op uw leven hebben gehad, ook in de Afghaanse kalender zou weten te melden. U schuilt zich hierbij achter het feit dat u analfabeet bent (CGVS, p. 7), doch mag ook van een analfabeet worden verwacht dat hij op de hoogte is van de jaartelling waarin hij heel zijn leven heeft gewoond, eerder dan van de Gregoriaanse jaartelling. Verder is ook uw algemene politieke kennis over Afghanistan nihil, waardoor er ook weinig geloof kan worden gehecht dat u uit een politieke familie afkomstig bent. Van iemand die niet naar school is geweest (CGVS, p. 5), moet geen uitgebreide kennis worden verwacht. Doch mag van iemand die gepakt en gemazzeld is in een politieke familie toch verwacht worden dat hij het politieke landschap op elementaire wijze kan beschrijven. U kan echter niet één Afghaanse politieke partij opnoemen, u kan geen begin van informatie geven over één van de meest dominante partijen in Afghanistan, met name Hezb-i-Islami, u weet niet dat Gulbuddin Hekmatyar de leider is van de fundamentalistische zijtak daarvan. U geeft ten onrechte aan dat Burhanuddin Rabbani een Talib is, terwijl hij een ex-president is en een oud-leider van het vredesproces, u weet niet dat Mohammad Karim Khalili de tweede vicepresident is van Afghanistan en u weet evenmin wie de parlementsverkiezingen waaraan uw oom heeft deelgenomen uiteindelijk heeft gewonnen in Nangarhar (CGVS, p. 22-23). Het is frappant dat u niet op de hoogte bent van die wel heel algemene basisfeiten uit de Afghaanse politiek. Van een neef mag worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over de politieke activiteiten van zijn oom én een basiskennis heeft van de Afghaanse politiek. Te meer omdat uw ooms activiteiten een rechtstreekse impact hadden op de veiligheid en maatschappelijke positie van uw gezin. Bovendien bent u omwille van die activiteiten weggevlucht uit Afghanistan. De vaststelling dat uw kennis over die activiteiten en basisfeiten nihil is en gebaseerd is op foutieve verklaringen, ondermijnt uw bloedverwantschap met Mohammad Yasin Kaseb, en ondermijnt ook ten stelligste de geloofwaardigheid van uw aangebrachte asielmotieven.

Bovenstaande wordt bevestigd door het feit dat u er evenmin in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw vader eerst, in 2004, problemen heeft gekregen met de Taliban en nadien, in 2007, werd vermoord door de Taliban. Zo is het opmerkelijk dat u niet weet waar in het district Chaparhar hij in 2004 samen met uw oom in een hinderlaag was gelopen en gewond was geraakt (CGVS, p. 14). Ook over de plaats waar uw vader om het leven kwam blijft u erg vaag. U zegt dat hij op de baan naar Torkham (de grensovergang met Pakistan) hij het leven liet, maar u kan niet aangeven waar precies hij gedood werd (CGVS, p. 18). Voorts is het markant dat u er geen idee van heeft wat uw vader daar juist moest gaan doen van uw oom (CGVS, p. 17), hoe de moordpoging is gebeurd (CGVS, p. 17) en wie de leider van de groepering is die uw vader heeft vermoord en uw familie ruim zes jaar lang heeft bedreigd (CGVS, p. 15). Voor een gebeurtenis die een dermate grote impact had op uw leven, mag verwacht worden dat u kan vertellen waar en in welke omstandigheden uw vader om het

leven is gekomen. Bovendien is het frappant dat u verklaart sinds 2004 tot uw vlucht in 2010 steevast ondergedoken te hebben moeten leven omwille van de bedreigingen van de Taliban en dat u in 2010 uw land en familie heeft moeten ontvluchten omwille van deze dreigementen maar dat uw vader enerzijds wel zonder bescherming de baan op ging (CGVS, p. 17) en dat uw oom (CGVS, p. 4) samen met zijn twee kompanen Jamal (CGVS, p. 15) en Wares (CGVS, p. 16) minstens tot anderhalf jaar vóór uw gehoor op het CGVS in 2013 wel nog steeds hun werkzaamheden aan het uitvoeren waren in Jalalabad. Nochtans was na de dood van uw vader de enige eis van de Taliban dat uw oom zijn werkzaamheden in de politiek zou stopzetten.

Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u persoonlijk werd geïdendeerd door de Taliban. Over het aantal dreigbrieven dat jullie van de Taliban ontvingen blijft u erg vaag, alhoewel u omwille van deze brieven heeft moeten onderduiken en uiteindelijk het land hebt moeten ontvluchten. Zo schat u het aantal brieven in tussen de vijf en de tien (CGVS, p. 17). Over hoe jullie de brieven ontvingen, haalt u aan dat de Talibs naar uw oom belden met de melding dat de brieven ergens klaar lagen voor hem. Maar waar die brieven dan wel klaar werden gelegd, weet u opnieuw niet te zeggen (CGVS, p. 17-18). Bovendien lijkt het weinig plausibel dat de Taliban zoveel brieven zouden blijven sturen om uw oom tot stoppen te dwingen. Men had reeds jaren geleden de daad bij het woord gevoegd en uw vader vermoord. Waarom de Taliban dan nog zoveel geduld bleven uitoefenen en zo'n hoog aantal brieven en dito telefoongesprekken bleven plegen (CGVS, p. 19), mag een raadsel heten. Vervolgens is het frappant dat u, zoals eerder reeds kort aangehaald, geen enkel begin van informatie kan geven over de personen die u moet vrezen. Zo weet u niet de naam van de Talib die door uw vader zou zijn vermoord (CGVS, p. 15), weet u niet wie de leider was van de groepering die bij dat vuurgevecht met uw vader betrokken was (CGVS, p. 15), weet u niet door welke groepering binnen de Taliban jullie werden geïdendeerd (CGVS, p. 17) en weet u niet welke mensen uw oom contacteerden of brieven hebben geschreven (CGVS, p. 17). Verwacht mag worden dat u over dergelijke aspecten over meer informatie zou beschikken indien deze feiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden.

Uw weinig geloofwaardige, oppervlakkige en incoherente antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de Taliban werd geïdendeerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. U bent er geboren en heeft er heel uw leven verbleven (CGVS, p. 2).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. *Uw taskara werd eerder al aangehaald. Bovendien zegt dit document niets over uw asielmotieven. Het militaire boekje van uw vader en de familiefoto's betreffen ook enkel uw identiteit, die niets zegt over uw asielmotieven. De foto's van uw oom tonen geen enkele bloedverwantschap met u aan waardoor het ook uw motieven niet bewijst. De brief van uw oom is dan weer een met de hand geschreven document waarvan de herkomst onmogelijk kan worden achterhaald. Dit kan door eender wie, eender waar geschreven zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8, §2, a); 9, §2, al. 1, artikel 12 en 13, §3 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85), van het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure om gehoord te worden alsook van het recht op behoorlijk bestuur.

Na het citeren van artikel 12 en artikel 13, §3 van richtlijn 2005/85, verwijst verzoeker naar de toepassing van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 22 november 2012 in de zaak C-277/11 'M.M. tegen Minister for Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General', waarbij hij verwijst naar een stuk 2. (De Raad stelt vast dat als 'stuk 2' bij zijn verzoekschrift een 'video' gevoegd wordt doch geenszins voornoemd arrest. Ook de andere stukken die verzoeker toevoegt aan zijn inleidend verzoekschrift betreffen geenszins het voornoemde arrest.) Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zeer summier gemotiveerd is wat betreft de subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat enkel, behoudens in het begin van de motivering, in de voorlaatste paragraaf het statuut van de subsidiaire bescherming nog eens vermeld wordt. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn aanvraag dient te onderzoeken in het licht van de twee vormen van internationale bescherming, namelijk deze met betrekking tot het statuut van vluchteling en deze met betrekking tot de subsidiaire bescherming, dat de Belgische staat immers één enkele procedure invoerde waarbij verzoeken worden behandeld in het licht van de twee vormen van internationale bescherming. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het voornoemde arrest van het Hof van Justitie van de EU. Hij stelt dat uit het arrest blijkt dat de voorschriften van richtlijn 2005/85 ook van toepassing zijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming, dat de zaak meer in het algemeen de vraag opwerpt naar het recht van een vreemdeling om gehoord te worden tijdens de procedure waarbij zijn aanvraag om subsidiaire bescherming wordt onderzocht en vervolgt dat het Hof het recht om gehoord te worden steeds heeft benadrukt. Verzoeker meent dan ook dat het recht van de EU zich dan ook verzet tegen het gegeven dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot de subsidiaire bescherming, waarna verzoeker opnieuw uit het voormelde arrest citeert. Concreet betekent dit volgens verzoeker dat hem eerst van de gronden van weigering van de vluchtelingenstatus moet worden kennis gegeven, zodat hij in staat is om naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken inzake zijn verzoek om subsidiaire bescherming. Verzoeker merkt op dat tijdens het gehoor de asielzoeker enkel in het algemeen gevraagd wordt zijn 'asielverhaal' te vertellen, waarna het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) bij de beoordeling dit asielverhaal moet toetsen aan de criteria van respectievelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien in België slechts in tweede instantie wordt beslist over de subsidiaire bescherming, waarbij verzoeker verwijst naar artikel 48/4, §1,

eerste zin en de omzendbrief van 5 oktober 2006, houdt, volgens verzoeker, deze rechtspraak van het Hof van Justitie per definitie in dat hij na zijn eerste verhoor in verband met zijn vluchtelingenstatus, bij een weigering eerst de redenen moet kennen, om zich vervolgens op een tweede verhoor in verband met de subsidiaire bescherming te kunnen voorbereiden, dat in de voorliggende zaak het CGVS de subsidiaire bescherming weigert zonder dat hij een persoonlijk onderhoud conform de artikelen 12 en 13, §3 van richtlijn 2005/85 heeft gehad over deze vorm van bescherming en zonder dus eerst kennis te hebben genomen van de weigeringsmotieven van de vluchtelingenstatus. Verzoeker stelt ook dat los van het feit dat hij niet eerst in kennis werd gesteld van de weigeringsmotieven van de vluchtelingenstatus, er tijdens zijn verhoor door het CGVS ook niet dieper ingegaan werd op de criteria voor subsidiaire bescherming, dat concreet nooit werd onderzocht of hij een reëel risico loopt op ernstige schade onder de vorm van executie of onmenselijke of vernederende behandeling, terwijl hij tijdens zijn verhoor nochtans te kennen gaf dat hij reeds het slachtoffer was van een onmenselijke behandeling en dat hij bedreigd werd, dat de bestreden beslissing op dit punt totaal niet gemotiveerd werd. Verzoeker meent dat door het recht van de Europese Unie naast zich neer te leggen, het CGVS door middel van de bestreden beslissing de geciteerde artikelen van de richtlijn geschonden heeft, dat het CGVS geen respect toont voor de waarborgen en principes van richtlijn 2005/85. Verzoeker voegt nog toe dat volgens de rechtspraak van het Hof, de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van het Unierecht, waarna verzoeker verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van de EU.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A (2) van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van artikel 15, sub c van richtlijn 2004/83/EG een schending van artikel 15, sub c van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83) gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", een schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker poneert dat de verwerende partij een aantal van de voormelde bepalingen schendt wanneer deze stelt dat de asielaanvraag ongegrond is omdat ze geen verband houdt met de criteria van het vluchtelingenverdrag zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die hij heeft voor zijn leven. Verzoeker wenst vooreerst te benadrukken dat hij zich op heden enkel kan verdedigen op de punten welke het CGVS aanhaalt in zijn beslissing teneinde de consistentie en/of de geloofwaardigheid of de toepasselijkheid van het vluchtelingenverdrag te weerleggen. Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de verwerping van zijn asielverzoek, dat hij ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, dat hij niet alleen vanuit een uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Betreffende de bedenkingen bij de leeftijd, stelt verzoeker dat de argumentatie in feite voor een groot deel staat of valt met het aanvaarden van de leeftijd en hij vraagt dan ook of het onderzoek opnieuw kan worden gedaan, dat immers zijn leeftijd wel correct was. Hij argumenteert dienaangaande dat de taskara die hij voorlegt authentiek is, dat dit wil zeggen dat hij op datum van 21 maart 2007 13 jaar was en nu dus 19 jaar, dat hij bij zijn aankomst in België 16 jaar was en dus minderjarig, dat hij daarbij verwijst naar het militair paspoort van zijn vader, dat indien zou stroken wat de medische test hebben uitgewezen, hij rond de 30 jaar zou zijn en zijn vader aldus een kind gekregen hebben rond zijn 10de.

Met betrekking tot het feit dat hij deel uitmaakt van een politieke familie, zegt verzoeker dat hij jong was toen hij Afghanistan verliet in 2010, dat hij weinig of niet naar school is geweest, dat hij een tijdje als slager werkte, dat zijn vader, moeder en oom vonden dat hoe minder hij wist, hoe beter dat was, dat hij daarenboven weinig geïnteresseerd was in die zaken, dat hij zich daar niet wou mee bezighouden en het hen ook altijd voorgehouden werd dat politiek niet voor hen bedoeld was, dat men het vermoedelijk veiliger vond dat zij weinig informatie hadden en dat hij zich daar toen ook nooit vragen heeft bij gesteld. Verzoeker stelt dat het CGVS in twijfel trekt of hij inderdaad wel verwant is met M.Y.K. en geeft aan dat hij intussen een video van hem heeft gekregen en deze daarin zowel hem als zijn vader vernoemt, dat ook op het internet foto's van voornoemde persoon kunnen gevonden worden en men dus kan vergelijken, dat men dan ook kan nagaan wat deze persoon doet. Hij vervolgt dat de video door zijn oom is gemaakt en dat iemand die niets met hem te maken heeft en een actief leven heeft geen tijd zal willen steken in het maken van een dergelijke video. Verzoeker uit zijn wens dat men op het CGVS naar deze video kijkt.

Aangaande de problemen die zijn vader kreeg in 2004 en de moord op zijn vader in 2007, merkt verzoeker op dat zijn vader meestal gewapend op pad ging, vergezeld van andere mensen, dat tussen 2004 en 2007 de taliban er niet in geslaagd zijn om hem iets aan te doen alhoewel dit dikwijls geprobeerd is, dat het hen uiteindelijk wel gelukt is in 2007, dat zijn oom zijn werkzaamheden in de politiek verder zette, dat hij niet wilde toegeven aan bedreigingen, dat als iedereen alle protest zou opgeven, er nooit iets verandert, dat de huidige Afghaanse leiders helemaal niet in staat zijn hun volk tegen de taliban te beschermen.

Betreffende het persoonlijk viseren van verzoeker, stelt verzoeker dat als de taliban iemand viseert, meestal de hele familie geïnterviewd wordt, dat men er van uit gaat dat wanneer iemand tegen hen is, zijn kinderen ook wel tegen hen zal zijn, of ze nu minderjarig of meerderjarig zijn, dat hij gezinnen kent waar de taliban gewoon bommen gaan leggen is aan de deur, alleen al omdat ze één persoon uit dat gezin viseerden. Verzoeker vervolgt dat in één van de dreigbrieven letterlijk gesteld wordt dat na de vader de zonen zullen volgen, dat hij in de periode voor zijn vlucht veel schrik had, dat ze zijn moeten onderduiken en dat dat voor een kind heel erg is als het zich nergens kan vertonen, niet eens naar vriendjes kan gaan, altijd moet opletten wat het doet en waar het gaat. Hij stelt dat hij één maand heeft gedaan over de afstand Afghanistan naar Griekenland, dat hij heel dikwijls 's nachts heeft gelopen, geweest en schrikt heeft gehad, dat het voor hem een zeer moeilijke periode was, dat hij onderweg gehoopt had dat men hem in een veilig land zou helpen, dat de Afghaanse regering niet in staat is haar eigen bevolking te beschermen en dat als men hem terugstuurt hij een reële kans loopt om vermoord te worden. Hij vraagt of iemand die verantwoordelijkheid op zich wil nemen.

Aangaande de bewijsstukken, wil verzoeker vooreerst aangeven dat hij een aantal bewijsstukken op de trein verloren is, dat hij daarvan aangifte heeft gedaan bij de politie vier dagen na zijn aankomst in Assenede en dit op aanraden van een medewerker van het CGVS. Vervolgens is het volgens verzoeker niet eerlijk als men er van uit gaat dat ieder document dat uit Afghanistan komt sowieso een product is van corruptie, dat hij daarom door middel van een video wil aantonen dat hij de waarheid spreekt, dat het CGVS zelf op het internet foto's van zijn oom kan opzoeken en deze kan vergelijken met de video waarop hij uitlegt hoe zijn leven in Afghanistan in gevaar is.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat, ondanks het feit dat het CGVS beweert dat in Jalalabad er weinig risico is voor individuen en de situatie daar relatief rustig zou zijn en de aanslagen eerder gericht zijn op zaken die in de media visibel zijn, hij een persoonlijk probleem heeft, dat hij als onderdeel van een familie wordt geïnterviewd, dat men hem 'als zoon' bedreigd heeft en dat hij op die manier wel risico loopt, ook al is de situatie volgens CEDOCA veilig en rustig. Vervolgens wijst verzoeker op de motiveringsplicht voor de commissaris-generaal en op de volheid van rechtsmacht waarover de Raad beschikt, waardoor hij niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing steunt. Hij meent dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, dat er essentieel dient te worden waargenomen dat hij tijdens zijn verhoor een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde, dat hij derhalve heeft voldaan aan de bewijslast. Hij stelt dat de beslissing van de commissaris-generaal derhalve niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door hem gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag niet ernstig zijn, dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende is gemotiveerd. In verband met de standaard motivatie over de situatie wenst verzoeker te verwijzen naar de interpretatie van het artikel 15, sub c van richtlijn 2004/83 van het Hof van Justitie, waaruit hij citeert. Verzoeker concludeert dat de verwerende partij aldus niet afdoende motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend

worden, dat enkel een algemene stijformule wordt opgenomen in de beslissing, dat de verwerende partij onvoldoende motiveert waarom zij verzoeker de subsidiaire bescherming weigert en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook schendt, dat de verwerende partij meent dat de veiligheidssituatie van verzoeker moet beoordeeld worden vanuit Jalalabad, dat de verwerende partij dit gegeven ondersteunt met een bijgevoegd CEDOCA document omtrent de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad van maart 2013, dat de verwerende partij hieruit meent dat er voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat hij deze mening niet deelt. Verzoeker meent vooreerst dat er op zijn minst een update zou moeten zijn van de neergelegde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie van Afghanistan en Jalalabad, dat immers de CEDOCA informatie spreekt over een algemene verslechtering. Verzoeker vervolgt dat artikel 8, lid 2 van de richtlijn 2005/85 bepaalt dat de lidstaten erop toezien dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek, dat de lidstaten er daartoe voor zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen. Verzoeker meent dat het dan ook de voorkeur dient dat er anno eind juli 2013 opnieuw hieromtrent enige update zou worden overgemaakt gezien er toch sprake is van een verslechterende tendens. Verzoeker is van mening dat de beoordeling van de asielaanvraag op zich los staat van de beoordeling van het reëel risico zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat er immers niet moet worden aangetoond dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt, maar wel dat de situatie op verzoeker betrekking heeft, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij elders zijn toevlucht zoekt, dat met betrekking tot de veiligheidssituatie van Afghanistan de provincie Nangarhar nog steeds hoog staat op de lijst van onveilige gebieden, dat in elk individueel geval moet beoordeeld worden, volgens het UNHCR, of van een vlucht- of vestigingsalternatief sprake is, dat internationale bescherming dan ook niet zou mogen onthouden worden op grond van een binnenlands vluchtalternatief, dat hij dan zou terechtkomen in een ontheemdenpositie, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen, dat uit bovenstaande vaststaande elementen, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst hem aldus het subsidiaire beschermingsstatuut moet worden toegekend, dat de verwerende partij trouwens zijn identiteit en nationaliteit niet betwist. Verzoeker wijst er verder op dat opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, dat bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging kan worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming wordt ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op die bedreiging. Verzoeker vervolgt dat het zo is dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn en dat dit duidelijk blijkt uit het dossier. Verzoeker verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in toegankelijke taal voor juristen.

Verzoeker stelt dat de Raad bescherming dient te bieden in volle rechtsmacht, dat bij een repatriëring enkel een verzoek tot annulatie kan worden ingediend waarbij artikelen 2 en 3 van het EVRM niet in volheid van bevoegdheid getoetst worden, dat het derhalve aan de Raad behoort dit te controleren zoals elke rechtsinstantie dit dient te doen, dat er anders over oordelen een schending zou uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing is. Verzoeker stelt dat het recht op leven van artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 van het EVRM, één van de meest fundamentele waarden van de democratische staten die de Raad van Europa vormen, waarna verzoeker verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Verzoeker meent dat hoewel de verdragsluitende staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het EVRM noch de Aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, in principe moet worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenleving huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden, dat het niet anders is wanneer artikel 3 van het EVRM van toepassing is inzake uitzetting, dat zelfs de intriges van een persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet kunnen in aanmerking worden genomen, dat de bescherming die door voornoemd artikel 3 van het EVRM wordt verzekerd, dus ruimer is dan wat voorzien is in artikel 33 van het vluchtelingenverdrag, dat de uitzetting bijgevolg artikel 3 van

het EVRM zou schenden zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, waarna hij opnieuw verwijst naar een arrest van het EHRM. Verzoeker meent dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren, dat hij nood heeft aan een vorm van bescherming, dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak, meer bepaald dient hij, volgens verzoeker, zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te staan, ondergeschikt hem de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven en in ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen waarbij de commissaris-generaal bijkomende onderzoeksbevelen worden bevolen.

Als bijlage aan zijn inleidend verzoekschrift voegt verzoeker een USB-stick.

2.4. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 6 december 2013 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict' en de COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse, Deel I' van 21 november 2013 bevat. De raadsman van verzoeker stelt dat voorgaande aanvullende nota van de verwerende partij niets wijzigt aan de in het verzoekschrift gedane opmerkingen.

Ter terechtzitting legt verzoeker drie foto's neer en stelt hiermee te willen aanwijzen dat hij minderjarig was in Afghanistan maar niet te jong. Verder legt verzoeker ook documenten voor om zijn verzoek om *pro deo* te staven.

2.5. De Raad wijst er op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 8.2a), 9.2, 12 en 13.3 van de richtlijn 2005/85, wordt opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 8.2a), 9.2, 12 en 13.3 van de richtlijn 2005/85 blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. DOC 51K2478/001, 15; het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de door hem aangehaalde artikelen niet omgezet werden. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals *in casu*, omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2 923 (c)). De verwijzing naar de richtlijn 2005/85 als middel is derhalve niet ontvankelijk.

Los van deze vaststelling wijst de Raad er nog op dat waar verzoeker meent dat hij een tweede maal had moeten gehoord worden en dat hem eerst de motieven inzake de asielaanvraag hadden kenbaar moeten gemaakt worden, waarbij hij zich baseert op het arrest in de zaak C-277/11 van het Europees Hof van Justitie, hij uitgaat van een verkeerde lezing van dit arrest. In dit arrest wordt een zaak behandeld waarin een lidstaat geopteerd heeft voor twee afzonderlijke procedures, met name een procedure inzake de asielaanvraag en een procedure inzake de vraag tot subsidiaire bescherming. Het Hof oordeelde dat ook bij de procedure inzake de subsidiaire bescherming verzoekers recht gehoord te worden moet geëerbiedigd worden. In België werd evenwel gekozen voor één enkele procedure waarbij zowel de asielaanvraag als de vraag tot subsidiaire bescherming samen behandeld worden en verzoeker werd naar aanleiding daarvan door de commissaris-generaal opgeroepen en gehoord. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn rechten *in casu* geschonden werden.

Waar verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn, wijst de Raad er op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridische procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat eist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van de verzoekende partij.

In zoverre verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn, meer bepaald zijn recht om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 23 juni 2005, nr. 146.472; RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). *In casu* blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal op 20 juni 2013 gedurende drie uur en een half werd gehoord met hulp van een tolk Pashtou (administratief dossier, stuk 4). Derhalve heeft verzoeker de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van het tweede middel wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8. Betreffende richtlijn 2004/83 werden de door verzoeker aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoeker beroept zich niet op een dergelijke schending. De schending van het door verzoeker aangehaalde artikel 15 c van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad opnieuw op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

2.9. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat

hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het tweede middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.10. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

In zoverre verzoeker stelt dat hij ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, dat hij niet alleen vanuit een uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan, wijst de Raad er op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en het reëel risico op het lijden van ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

2.11. Waar verzoeker vraagt om het onderzoek aangaande zijn leeftijd opnieuw te doen daar zijn opgegeven leeftijd wel correct was, dat zijn voorgelegde taskara authentiek is en dat indien de medische test zou stroken hij rond de 30 jaar zou zijn en, onder verwijzing naar het militaire paspoort van zijn vader, zijn vader aldus een kind zou gekregen hebben rond zijn 10de, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers argumenten ten aanzien van de medische analyse, niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden betwist, gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de

beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen. Bovendien wenst de Raad er op te wijzen dat de commissaris-generaal, betreffende verzoekers beweerde leeftijd, aanhaalde dat verzoeker getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden wat de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen op ernstige wijze aantast, doch dat hier niet uit kan afgeleid worden dat de volledige bestreden beslissing voor een groot deel staat of valt met het aanvaarden van zijn leeftijd. Immers stelt de Raad vast dat de overige in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven reeds volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Waar verzoeker stelt dat zijn taskara wel authentiek is, gaat hij niet akkoord met de vaststelling desbetreffend in de bestreden beslissing, doch weerlegt hij de motieven dienaangaande niet. Waar verzoeker aldus nog verwijst naar zijn taskara en het militair boekje om zijn argumentatie dat zijn beweerde leeftijd wel correct is te staven, wijst de Raad ten overvloede op de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten. Dienaangaande stelt de commissaris-generaal immers terecht dat uit informatie waarover hij beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is, dat corruptie wijdverbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

2.12. Waar verzoeker betreffende de weinige informatie die hij kon verschaffen als deel van een politieke familie, stelt dat zijn vader, moeder en oom vonden dat hoe minder hij wist, hoe beter dat was, dat hij daarenboven weinig geïnteresseerd was in die zaken, dat hij zich daar niet wou mee bezighouden en het hen ook altijd voorgehouden werd dat politiek niet voor hen bedoeld was, dat men het vermoedelijk veiliger vond dat wij weinig informatie hadden en dat hij zich daar toen ook nooit vragen heeft bij gesteld, kan hij niet overtuigen. De commissaris-generaal motiveerde immers terecht: *“Verder is ook uw algemene politieke kennis over Afghanistan nihil, waardoor er ook weinig geloof kan worden gehecht dat u uit een politieke familie afkomstig bent. Van iemand die niet naar school is geweest (CGVS, p. 5), moet geen uitgebreide kennis worden verwacht. Doch mag van iemand dieakt en gemazzeld is in een politieke familie toch verwacht worden dat hij het politieke landschap op elementaire wijze kan beschrijven. (...) Het is frappant dat u niet op de hoogte bent van die wel heel algemene basisfeiten uit de Afghaanse politiek. Van een neef mag worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over de politieke activiteiten van zijn oom én een basiskennis heeft van de Afghaanse politiek. Te meer omdat uw ooms activiteiten een rechtstreekse impact hadden op de veiligheid en maatschappelijke positie van uw gezin. Bovendien bent u omwille van die activiteiten weggevlucht uit Afghanistan. De vaststelling dat uw kennis over die activiteiten en basisfeiten nihil is en gebaseerd is op foutieve verklaringen, ondermijnt uw bloedverwantschap met Mohammad Yasin Kaseb, en ondermijnt ook ten stelligste de geloofwaardigheid van uw aangebrachte asielmotieven.”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen poging onderneemt om deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch zich beperkt tot het vergoelijken daarvan.

2.13. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde video om zijn verwantschap met zijn om te bewijzen, stelt de Raad vast dat de video niet vergezeld gaat van een vertaling, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat het feit dat verzoeker M.Y.K. als zijn oom benoemt en het eventuele feit dat de persoon op video de voornoemde persoon zou zijn alsook het eventuele feit dat deze persoon verzoeker en zijn vader in de video vernoemt, nog geen verwantschapsband aantoon, daar om het even wie, ook M.Y.K., verzoeker en zijn vader kan vernoemen zonder dat zij een verwantschapsband hebben. Waar verzoeker stelt dat de video door zijn oom is gemaakt en dat iemand die niets met hem te maken heeft en een actief leven heeft geen tijd zal willen steken in het maken van een dergelijke video, beperkt hij zich tot een loutere bewering.

2.14. Waar verzoeker kritiek uit op het motief dat zijn vader onbeschermd op pad ging en zijn oom zijn werkzaamheden verder zette, merkt de Raad op dat voorgaande kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van het voornoemde motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Immers laat verzoeker na de overige motivering dienaangaande te betwisten, laat staan te weerleggen. De overige motieven **“Bovenstaande wordt bevestigd door het feit dat u er evenmin in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw vader eerst, in 2004, problemen heeft gekregen met de Taliban en nadien, in 2007, werd vermoord door de Taliban. Zo is het opmerkelijk dat u niet weet waar in het district Chaparhar hij in 2004 samen met uw oom in een hinderlaag was gelopen en gewond was geraakt (CGVS, p. 14). Ook over de plaats waar uw vader om het leven kwam blijft u erg vaag. U zegt dat hij op de baan naar Torkham (de grensovergang met Pakistan) hij het leven liet, maar u kan**

niet aangeven waar precies hij gedood werd (CGVS, p. 18). Voorts is het markant dat u er geen idee van heeft wat uw vader daar juist moest gaan doen van uw oom (CGVS, p. 17), hoe de moordpoging is gebeurd (CGVS, p. 17) en wie de leider van de groepering is die uw vader heeft vermoord en uw familie ruim zes jaar lang heeft bedreigd (CGVS, p. 15). Voor een gebeurtenis die een dermate grote impact had op uw leven, mag verwacht worden dat u kan vertellen waar en in welke omstandigheden uw vader om het leven is gekomen.” volstaan dan ook om de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de problemen die zijn vader in 2004 en 2007 zou ondervonden hebben, ongeloofwaardig te bevinden.

2.15. Waar verzoeker aangaande het persoonlijk viseren, stelt dat als de taliban iemand viseren, ze meestal de hele familie viseren, dat men er van uit gaat dat wanneer iemand tegen hen is, zijn kinderen ook wel tegen hen zullen zijn, of ze nu minderjarig of meerderjarig zijn, beperkt hij zich tot een algemene bewering die hij geenszins *in concreto* aannemelijk maakt, zoals blijkt uit de pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en het reëel risico op het lijden van ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Waar hij stelt dat hij gezinnen kent waar de taliban gewoon bommen gaan leggen aan de deur, alleen al omdat ze één persoon uit dat gezin viseren, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die geenszins gestaafd wordt. In zoverre verzoeker verwijst naar de dreigbrieven waarin letterlijk gesteld wordt dat na de vader de zonen zullen volgen, beperkt hij zich opnieuw tot een loutere bewering die geenszins kan gestaafd worden nu uit de stukken van het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier niet blijkt als zou verzoeker de dreigbrieven hebben voorgelegd. Waar verzoeker nog aangeeft dat hij in de periode voor zijn vlucht veel schrik had, dat ze zijn moeten onderduiken en dat dat voor een kind heel erg is als hij zich nergens kan vertonen, niet eens naar vriendjes kan gaan, altijd moet opletten wat men doet en waar men ging, dat hij één maand heeft gedaan over de afstand Afghanistan naar Griekenland, dat hij heel dikwijls 's nachts heeft gelopen, geweend en schrikt heeft gehad, dat het voor hem een zeer moeilijke periode was, dat hij onderweg gehoopt had dat men hem in een veilig land zou helpen, dat de Afghaanse regering niet in staat is haar eigen bevolking te beschermen en dat als men hem terugstuurt hij een reële kans loopt om vermoord te worden en hij vraagt of iemand die verantwoordelijkheid op zich wil nemen, dient de Raad vast te stellen dat voorgaande stellingen van verzoeker geenszins vermogen afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit de commissaris-generaal besloot dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij persoonlijk geviséerd werd door de taliban.

2.16. Waar verzoeker stelt dat hij een aantal bewijsstukken verloren is op de trein, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat te duiden om welke bewijsstukken het gaat evenals nalaat te duiden op welke wijze de bewijsstukken zijn asielrelaas zouden kunnen staven, zodat voornoemde opmerking van verzoeker niet dienstig is ter weerlegging van de pertinente motieven die de bestreden beslissing in voldoende mate schragen. Bovendien wijst de Raad er op dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

Waar verzoeker stelt dat het niet eerlijk is als men er van uit gaat dat ieder document dat uit Afghanistan komt sowieso een product is van corruptie, kan hij niet gevolgd worden, nu duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal zich niet beperkt (en er dus niet sowieso van uitgaat) tot de motivering dat de corruptie wijdverspreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

Met betrekking tot de video, waarmee verzoeker wil aantonen dat hij de waarheid spreekt, verwijst de Raad naar wat dienaangaande gesteld werd onder punt 2.13.

Met betrekking tot de foto's die verzoeker voorlegt ter gelegenheid van de terechtzitting en waarvan hij stelt dat ze moeten aantonen dat hij in Afghanistan minderjarig was maar niet te jong, wijst de Raad er op dat de foto's geen verifieerbare informatie bevatten betreffende het ogenblik waarop ze genomen zijn, zodat ze geenszins de leeftijd van verzoeker kunnen aantonen. De Raad wijst er bovendien op dat een foto de exacte leeftijd van een persoon niet kan aantonen.

2.17. De motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker aldus niet met valabele argumenten betwist. De Raad schraagt zich dan ook achter de motieven van de bestreden beslissing.

Op grond van de voorgaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.18. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.19. Waar verzoeker aanvoert dat niet op afdoende wijze in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en dat enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad er op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.20. In zoverre verzoeker stelt het CGVS beweert dat in Jalalabad er weinig risico is voor individuen maar dat hij een persoonlijk probleem had, dat hij als onderdeel van een familie wordt geïsoleerd en men hem 'als zoon' bedreigd heeft en hij op die manier wel een risico loopt, ook al is de situatie volgens CEDCOA veilig en rustig, verwacht hij de verschillende onderzoeken die de commissaris-generaal dient uit te voeren naar aanleiding van een asielaanvraag.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker (het persoonlijk probleem waarbij hij als onderdeel van een familie geïsoleerd wordt), waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht zodat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In het kader van de beoordeling inzake het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, baseerde de commissaris-generaal zich geenszins op de algemene veiligheidssituatie in de herkomststreek van verzoeker.

2.21. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.22. De commissaris-generaal motiveert desbetreffende als volgt:

“Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het gedeelte zou blijken.”

De commissaris-generaal oordeelt aldus, na grondige analyse van de beschikbare informatie, dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dat er actueel voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.23. Verzoeker voert dienaangaande aan dat er op zijn minst een update zou moeten zijn van de neergelegde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie van Afghanistan en Jalalabad, dat de CEDOCA informatie immers spreekt over een verslechterende tendens. De Raad wijst er op dat een update werd voorgelegd door de verwerende partij op datum van 6 december 2013 en dat de update dateert van 21 november 2013 en handelt over de periode januari tot en met september 2013. Verzoeker stelt ter terechtzitting dienaangaande enkel dat de aanvullende informatie niets wijzigt aan zijn opmerkingen in zijn verzoekschrift. Gelet op het feit dat een update werd overgemaakt is voormelde kritiek van verzoeker als zou er een update moeten worden bijgebracht, achterhaald.

De Raad wijst er nog op dat de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota, die een update van de situatie in Jalalabad inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voornamelijk uit complexe aanslagen bestaat, gericht tegen zogenaamde 'hoge profielen'. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker brengt echter geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

2.24. Verzoekers argumentatie dat de provincie Nangarhar nog steeds, ook volgens de verwerende partij, op de lijst van de onveilige gebieden staat, doet geen afbreuk aan de hierboven weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad.

2.25. Waar verzoeker nog argumenteert dat in elk individueel geval moet beoordeeld worden of van een vlucht- of vestigingsalternatief sprake is, dat internationale bescherming niet zou onthouden mogen worden op grond van een binnenlands vluchtalternatief, dat hij dan zou terechtkomen in een ontheemdenpositie, waar in hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld daar verzoeker er geboren is en zijn hele leven heeft verbleven. Voorgaande wordt door verzoeker niet betwist. De commissaris-generaal stelde vast dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op voorgaande diende de commissaris-generaal niet over te gaan tot een onderzoek van een eventueel vestigingsalternatief. Verzoekers argumentatie dienaangaande is dan ook niet dienstig.

2.26. Waar de verzoeker verwijst naar “*bovenstaande duidelijk recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in toegankelijke taal voor juristen*”, wijst de Raad er op dat een loutere verwijzing naar (en neerlegging van) rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), persoonlijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of dat in zijn hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Bovendien laat verzoeker de Raad in het ongewisse wat de mensenrechtenrapporten zelf betreft: in het verzoekschrift is nergens een verwijzing naar een mensenrechtenrapport terug te vinden. In zoverre stelt de Raad vast dat het argument feitelijke grondslag mist.

2.27. Verzoeker brengt niets in tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de Raad de conclusie van de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie die aan het administratief dossier en de aanvullende nota werd toegevoegd beaamt.

2.28. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.29. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.30. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2.31. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER